

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-27 У. 1005/11
16.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.“ д.о.о. са седиштем у ..., ..., кога заступа Дејан Папић адвокат Адвокатског ортачког друштва „РАРИЋ&ЛУЖАИЋ“ из Зрењанина, Бригадира Ристића бр. 1, против туженог Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад, ради понишаја решења број: 47-356/2009 од 25.03.2011. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.07.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад, број: 47-356/2009 од 25.03.2011. године и предмет **ВРАЋА** туженом на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова управног спора плати износ од 62.290,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца

изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Зрењанин, број: 47-00392/2009-0242-010 од 05.08.2009. године, којим је у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности, тужиоцу, као пореском обвезнику, утврђена обавеза и наложено да изврши уплату необрачунатих пореза на зараде у укупном износу од 7.533.070,10 динара, доприноса за обавезно социјално осигурање за здравство на терет радника у износу од 2.447.087,35 динара, доприноса на терет послодавца у износу од 2.447.087,35 динара, доприноса за незапосленост на терет радника у износу од 298.512,67 динара и доприноса за незапосленост на терет послодавца у износу од 298.512,67 динара, за период август–децембар 2005. године, јануар-децембар 2006. године и јануар-15. новембар 2007. године, са обрачунатом каматом до 30.06.2009. године, и наложено да утврђене обавезе евидентира у пословним књигама.

Тужилац је дана 20.08.2009. године поднео овом суду тужбу због ћутања управе, односно недоношења одлуке по жалби. Тужбу је уредио поднесцима од 15.04.2011. и 18.02.2014. године, у којима је навео да оспорава решење другостепеног органа од 25.03.2011. године, којим је одлучено о изјављеној жалби, са разлога што сматра да је тужени орган погрешно нашао да је правилно првостепени орган засновао своју надлежност за одлучивање у предметној управној ствари. Указао је да је над тужиоцем био отворен стечајни поступак, због чега сматра да су се у конкретном случају морале применити одредбе Закона о стечају и да је, у том смислу, за решавање ове правне ствари надлежан Привредни суд у Зрењанину и да је првостепени орган могао да пријави потраживање на рочишту за испитивање потраживања, када су утврђена потраживања радника дана 07.05.2008. године, све до накнадних рочишта за испитивање потраживања, што није учинио. Имајући у виду да је у току стечајног поступка усвојен и План реорганизације предлагача, да се потраживање пореске управе не налази међу признатим потраживањима, и да није од утицаја чињеница када је потраживање радника исплаћено, јер зараде и порези и доприноси који терете исплаћене зараде представљају доспела потраживања даном покретања стечајног поступка, предложио да се тужба уважи, оспорено решење поништи, уважи његова жалба и оспорено решење преиначи, односно укине, те обустави даљи поступак по предметној правној ствари, као и обавезе тужени на накнаду трошкова управног спора.

У одговору на тужбу, тужени орган остаје при разлозима из образложења оспореног решења са предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе чл. 41. ст. 1. истог закона, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао:

-тужба је основана.

Према разлозима из образложења оспореног решења, тужени је одлуку из диспозитива донео налазећи да је одлука првостепеног органа правилна и донета у складу са законом, уз образложење да је у проведеном поступку код пореског обвезника, овде тужиоца, на основу извршене теренске контроле исправности обрачунавања и плаћања пореза на зараде, о чему је сачињен записник број: 47-00392/2009-0242-001 од 13.07.2009. године, на који је тужилац дао примедбе за које је порески орган нашао да нису основане, на основу документације која се налази у списима предмета и која је детаљно наведена у образложењу решења првостепеног органа, утврђено да је тужилац у марту 2009. извршио исплату нето зараде радницима по решењу Трговинског суда у Зрењанину Посл.бр. ст. 12/2007 од 15.10.2008. године године у укупном нето износу 56.354.283,47 динара и да се та исплата односи на нето зараде радника за период август 2005 до новембар 2007. године, да су неисплаћене зараде досуђене наведеним решењем Трговинског суда, и нису евидентирани у пословним књигама. Како је у поступку контроле утврђено да на исплаћене зараде исплатилац прихода није обрачунао и није уплатио порез на зараде што је био дужан да учини са даном исплате зараде, у смислу одредаба чл. 1., 2., 3. ст. 1. тач. 1., 13. 15, 15а, 16, 99. и 101. Закона о порезу на доходак, а до дана контроле није пружио доказ да је обрачунао и уплатио тај порез, извршен је обрачун пореза у укупном износу од 7.533.070,10 динара применом наведених одредаба Закона о порезу на доходак, и у смислу одредаба чл. 51. ст. 1., 2. и 4. у вези са чл. 44. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање извршен је обрачун доприноса како је то ближе наведено у диспозитиву решења првостепеног органа. На утврђене обавезе обрачуната је камата од дана доспелости односно дана исплате зарада до 30.06.2009.године, у смислу одредбе чл. 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. У списима предмета се налази накнадна пријава потраживања коју је првостепени орган поднео дана 27.08.2009. године Стечајном већу Трговинског суда у

Зрењанину заведену и која је заведена под бројем 321-47-3084/2009-11.

Напред наведена одлука туженог органа се не може прихватити, јер је донета уз повреде правила поступка, које су биле од утицаја на решавање ове управне ствари.

Наиме, одредбом чл. 20. ст. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02...53/10) прописано је да је испуњење пореске обавезе у случају стечаја пореског обвезника уређено законом којим се уређује стечај.

Одредбом чл. 88. Закона о стечају ("Службени гласник РС", бр.104/09...71/12) прописано је да се у тренутку наступања правних последица отварања поступка стечаја прекидају сви судски поступци у односу на стечајног дужника и на његову имовину, сви управни поступци покренути на захтев стечајног дужника, као и управни и порески поступци који за предмет имају утврђивање новчане обавезе стечајног дужника, док је одредбом чл. 89. ст. 3. истог закона прописано да се управни и порески поступак који за предмет има утврђивање новчане обавезе стечајног дужника не наставља, а одговарајући орган дужан је да поднесе пријаву потраживања у складу са овим законом.

Одредбом чл. 111. ст. 1. наведеног закона прописано је, између осталог да, повериоци пријаве потраживања подносе надлежном суду у писаном облику, док је одредбом чл. 167. ст. 1. истог закона прописано да по доношењу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације, сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене планом реорганизације уређују се искључиво према условима из плана реорганизације. Усвојени план реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, као и да из списка предмета произлази да је над тужиоцем покренут поступак стечаја дана 16.11.2007.године, када је заснована надлежност Привредног суда у Зрењанину, да је у предметном управном поступку теренска контрола започета издавањем и уручивањем налога за теренску контролу тужиоцу, као пореском обвезнику, дана 11.06.2009.године, да је првостепени орган имао сазнање да је над тужиоцем отворен стечајни поступак, да је дана 15.10.2008.године прихваћен план за реорганизацију тужиоца поднет од стране Б.Б. ДОО ..., В.В. ..., којим планом није обухваћено предметно потраживање, да је поступак стечаја обустављен решењем од 30.06.2009.године уз констатацију да је испуњен план реорганизације, и да је првостепени орган поднео накнадну пријаву потраживања Стечајном већу Трговинског суда у Зрењанину заведену под бројем 321-47-3084/2009-11 дана 27.08.2009. године, а у списима

предмета нема података на који начин је окончан поступак покренут том пријавом, то је, по оцени суда, погрешна оцена туженог органа да је првостепени орган засновано своју надлежност за решавање ове управне ствари у складу са законом, на шта се оправдано указује тужбом. Ово стога што цитирана одредба Закона о пореском поступку и пореској администрацији упућује на примену закона којим се уређује стечај, а у смислу цитираних одредаба Закона о стечају стечајни повериоци своја потраживања према стечајном дужнику остварују само у стечајном поступку, будући да се у тренутку наступања правних последица отварања поступка стечају прекидају сви управни и порески поступци који за предмет имају утврђивање новчане обавезе стечајног дужника, и не могу се наставити, уз прописану обавезу органа да поднесе пријаву потраживања у складу са тим законом. Првостепени орган није навео материјални пропис на основу ког је био овлашћен да покрене и спроведе предметни поступак утврђивања пореске обавезе тужиоцу, у ситуацији када је над њим претходно отворен поступак стечаја, па како тужени није образложио зашто сматра да је правилан став првостепеног органа да пореску обавезу треба утврдити у конкретном случају, и поред тога што одредба чл. 20. ст. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији упућује на примену закона којим се уређује стечај, то је оспорено решење донето уз повреду одредбе чл. 199. ст. 2. у вези са чл. 235. ст. 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр.30/10), будући да стање у списима предмета и разлози дати у образложењу тог решења не упућују на закључак какв је дат у диспозитиву.

Поред наведеног, ценећи наводе жалбе, тужени орган је нашао да нису основани са разлога што Пореска управа није пријавила потраживања за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање у поступку стечаја, и да је првостепени орган правилно оценио наводе тужиоца истакнуте у току поступка, који је претходио доношењу ожалбеног решења, које је истакао и у жалби, а који се односе на то да се евентуална потраживања пореске управе морају пријавити и испитати у стечајном поступку или након окончања стечајног у парничном поступку и да то потраживање не може бити предмет утврђивања пореске обавезе. Поступајући на описани начин тужени орган је оспорено решење донео уз повреду одредбе чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр.30/10). Ово стога што из списка предмета произлази да је првостепени орган поднео накнадну пријаву потраживања Стечајном већу Трговинског суда у Зрењанину заведену под бројем 321-47-3084/2009-11 дана 27.08.2009. године, што тужени орган није узео у обзир, нити је образложио зашто сматра да та пријава није релевантна за одлучивање у овој управној ствари, већ је

погрешно констатовао да пријава није поднета, нити је ценио наводе тужиоца из поднеска од 20.10.2010. године, којим је допунио жалбу и указао да се поводом исте правне ствари води поступак пред привредним судом у Зрењанину, то је и са овог разлога повређен закон на штету тужиоца.

У поновном поступку тужени орган је дужан да донесе нову одлуку о жалби тужиоца, у смислу одредбе чл. 69. ст. 2. Закона о управним споровима, при чему је везан правним схватањем суда изнетим у овој пресуди.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд је нашао да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе чл. 43. Закона о управним споровима, и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поступку поновног одлучивања.

Са изнетих разлога, применом одредбе чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучено је као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлука о трошковима управног спора донета је применом одредбе чл. 66 и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену одредаба чл. 150, 151, 154. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), па су тужиоцу признати трошкови на име састава тужбе и једног образложеног поднеска од стране адвоката, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), у укупном износу од 60.000,00 динара, и на име судске таксе на тужбу и одлуку износ од 2.290,00 динара, све у укупном износу од 62.290,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.07.2014. године, III-27 У. 1005/11

Записничар
Татјана Попара, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић